

Juuso Kokkonen
24.4.2025

Tragedian kauneus: HJK kulkee samaa polkua kuin viime syksyn Huuhkajat

HJK on ajautunut surkeaan tilanteeseen. Päävalmentaja Toni Korkeakunnas vaikuttaa lyödyltä. Tilanteessa on kiinnostava yhteys viime syksyn Huuhkajiin.

Päävalmentaja on suvereeni.

Kun puhutaan ihmisten muodostamasta konkreettisesta, raa'asta toiminnasta kuten jalkapallosta, ovat kaikki ne tietoiset tai tiedostamattomat operaatiot, joilla päävalmentajan yksinoikeudellista valtaa määrätä joukkueensa toiminnasta luovutetaan päävalmentajan ulkopuolelle, aina tikittäviä aikapommeja.

Tämän kauden HJK on toistanut samaa murhenäytelmää, jota suomalainen futiskansa todisti viime syksynä Huuhkajien korpivaelluksessa: päävalmentajan kuolemaa. Eikä se ollut ensimmäinen tapaus. Sitä edeltäneen näytöksen tarjosi nimittäin niin ikään HJK.

Päävalmentajan kuolema on aina surullinen, traaginen näytelmä. Kasvoista, ilmeistä, eleistä ja sanoista voi aistia hengenelon hiipumisen. Viimeisillä voimillaan päävalmentaja huitoo käsillään ja yrittää epätoivoisesti etsiä kiintopistettä, mutta tulee samalla todistaneeksi surkean tilanteensa.

Traagisuus paljastaa kuitenkin aina jotain suurta ja syvällistä elämästä. Siksi traaginen on kaunista.

Kaksi suurta suomalaista jalkapallo-organisaatiota, joiden toimistot sijaitsevat Helsingin Töölössä vierä vieressä, ovat osoittaneet, että suuruudestaan ja toimistoistaan huolimatta ydintoiminnan kannalta suurimman henkilön eli päävalmentajan asemaa ei tässä maassa täysin sisäistetä.

Ja on ehkä niinkin, että päävalmentajat itse eivät ymmärrä täysin asemaansa ja tulevat siksi jyrätyiksi.

Lippalakki ja tuulihousut

Olipa kerran vanha mies, joka oli vuosikymmenet keittänyt kahvin perinteisesti pannussa. Hän osasi kahvinkeiton tällä menetelmällä erinomaisesti – sen tiesivät naapurit, ystävät, sukulaiset. Mutta aika kiisi, kauppojen hyllyt täyttyivät uusista moderneista kahvikoneista, joilla pystyisi väkertämään kotona sen seitsemättä kahvisorttia, vaahdotetulla maidolla, kauramaidolla tai ilman. Niin tuotiin myös vanhan miehen kotiin uusi moderni kahvikone ja

sanottiin: nyt on sinun hyvä keittää kahvia vieraalle kuin vieraalle. Ja pian naapurit, ystävät ja sukulaiset tulivat taas vanhan miehen luokse kahville. Jokin oli kuitenkin muuttunut. Mies oli äkäinen eikä talossa tuoksunut enää se tuttu, täyteläinen pannukahvi. Ei tuoksunut kahvi alkuunkaan. Mies ähersi ja kiroili laitteensa kanssa, mutta tuntui kuin kahvikone olisi tehnyt kaikkea muuta kuin mitä vanha mies oli halunnut. Pian hän ei enää tiennyt, mitä laitteeltaan edes haluaa. Kahvi oli pahaa, kitkerää, vetistä – mies onnistui saamaan laitteensa palasiksi, rikki lattialle.

Voi kunpa olisi saanut vanha mies keittää kahvin perinteiseen tapaan. Ja nyt hän itse miettii: voi, kunpa olisin osannut sanoa markkinavoimille *ei* ja olisin pitäytynyt vanhassa kahvipannussani.

HJK on nyt erikoisessa tilanteessa. **Toni Korkeakunnas** ei ole pitkän tähtäimen Klubi-valmentaja. Sen tietävät kaikki, Korkeakunnas itsekin. HJK haluaa ja tarvitsee dynaamista, modernia tämän aikakauden valmentajaa, joka on kaikkien niiden teknisten, teknologisten, taktisten ja prosessuaalisten kehityskulkujen päällä, joita moderniin jalkapalloiluun kytkeytyy.

Korkeakunnas on tyyppiesimerkki aikansa suomalaisesta valmentajasta ja valmentajakulttuurista. Lippalakki päässä, tuulihousut jalassa.

HJK:ssa hän valmentaa prosessia, joka ei ole hänen prosessinsa. Prosessi on palasina lattialla.

HJK on niin iso, että HJK:n prosessin olisi oltava jotain Korkeakunnasta suurempaa. HJK:ssa on eniten osaamista, ammattitaitoa ja resursseja tässä maassa. Ne kaikki pitäisi saada sullottua edustusjoukkueen valmennusprosessiin. Rautalanka ei kelpaa.

Rautalangalla voisi voittaa.

Kun päävalmentaja ei istu prosessin päällä, prosessi on palasina lattialla. Korkeakunnaksen julkisista lausunnoista on välittynyt talven ja kevään aikana se, että hän ei puhu HJK:n prosessista omalla suullaan. Hän puhuu asioista, jotka eivät ole sataprosenttisesti *hänen*.

Viime syksynä **Markku Kanerva** sai potkut Huuhkajista. Syksy alkoi uhkuen ja puhkuen ja päättyi kauniiseen tragediaan, kun Kanerva seisoj hävitty peli toisensa jälkeen kameroiden edessä etsien edes jotain kiintopistettä.

Peliä oli haluttu viedä sinne sun tänne, mutta päävalmentajana seisoj tuo lippalakkipäinen Kanerva. Etenkin **Jani Honkavaara** toi Huuhkajien pelaamiseen paljon sisältöä. Kanervakin puhui, mutta ei omalla suullaan. Päävalmentajalle ei käynyt hyvin. Joukkue ei voittanut pelejä.

HJK:n viime kausi muistetaan päävalmentajasekoilusta, joka ei tosin ansaitse edes traagisen leimaa. Se oli yksinkertaisesti käsittämätön. Hätäisenä virityksenä kyhättiin järjestely, jossa oli epäselvää, kumpi on päävalmentaja – **Ossi Virta** vai **Ferran Sibila** – ja kumman prosessista oli kyse.

Päävalmentaja oli kuollut. Yhden lippalakkimiehen numero kaivettiin nopeasti esiin.

Kuka on todellinen suvereeni?

Suomalainen jalkapallo on kehityksinnossaan haalinut valmennusprosesseihin kaiken aikaa lisää elementtejä, niin aikuisissa kuin juniorien tasolla. Kehitysinto saattaa kuitenkin sokaista ja vieraannuttaa toiminnan ytimestä, peruspalasista.

Päävalmentajan pahin selkäänpuukottaja löytyy penkiltä hänen vierestään. Staffissa jokainen jäsen haluaa tuoda suorastaan intoa puhkuen oman panoksensa näkyviin. Jokainen haluaa saada leimansa kentälle. Mutta vastuu on aina ja kaikessa päävalmentajalla.

Jos päävalmentaja antaa pikkusormensa, voi käydä niin, että lankeaa vastuu prosessista, joka ei ole vastuullisen näpeissä. Se, jos mikä, on julma tilanne. Ja traaginen.

Päävalmentajien on kasvettava, osattava sanoa ei, määritettävä rajansa. Seuroissa on ymmärrettävä, että turboahtaminen ei ole tarkoitus sinänsä, jos se ei johda tehokkuuteen.

Kuolevan päävalmentajan voi yrittää elvyttää. Helppoa se ei ole.

Jos päävalmentaja on suvereeni, todellinen suvereeni on kuitenkin se, joka päättää päävalmentajan potkuista.